

Sygn. akt II Kp 223/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Chełmie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Kotuła

Protokolant: Natalia Dziewulska-Lipińska

z wniosku Prokuratury Rejonowej w Chełmie

w przedmiocie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego

na podstawie art. 323 § 3 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s w zw. z art. 47 § 4 k.k.s. w zw. z art. 43 § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 4 k.k.s., art. 30 § 2 i § 6 k.k.s. oraz art. 31 § 6 k.k.s. oraz art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia

I. orzec tytułem środka zabezpieczającego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

a/ 3.960 paczek papierosów marki LM oraz 10 paczek papierosów marki C. ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/125/10 pod poz. 1- poprzez ich zniszczenie;

b/ samochodu osobowego marki O. (...) kol białego o nr VIN (...) ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/124/129/10;

II. nie uwzględniać wniosku w pozostałym zakresie.

III. stwierdzić, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 24 czerwca 1997 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Chełmie umorzył postępowanie w sprawie sygn. akt 2 Ds 2031/10 prowadzone w sprawie dokonania przez nieustalonego mężczyznę wspólnie i w porozumieniu z A. N. w dniu 25 sierpnia 2010 roku w miejscowości S. pow. (...) czynu przestępnego polegającego na przewożeniu w samochodzie O. (...) o nr rej. (...) wyrobów akcyzowych w postaci 3.970 paczek papierosów marki LM i C. bez polskich znaków skarbowych akcyzy stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s. i art. 86 k.k.s., dla których kwota należności celnej wyniosła 1.829,00 złotych, przez co nastąpiło narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie należnego podatku akcyzowego w kwocie 10209,00 zł, tj.: o czyn z art. 65 § 3 k.k.s. w zb., z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. – wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Wnioskiem z dnia 8 maja 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Chełmie wystąpił do tut. Sądu o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/124/10 oraz I/125/10.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek jest zasadny w części dotyczącej orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych I//125/10 pod poz. 1 i jako taki zasługuje na uwzględnienie. W pozostałym zakresie wniosek nie może zostać uwzględniony.

Zgodnie z treścią art. 323 § 3 k.p.k., stosowanego w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 113 § 1 k.k.s., prokurator może wystąpić do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku tytułem środka zabezpieczającego w wypadku umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawców czynu, o ile przepisy przewidują orzeczenie przepadku. Sytuacja taka występuje w sprawie niniejszej, albowiem przepis art. 30 § 6 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. oraz art. 29 pkt 4 k.k.s. wprowadza jako obligatoryjny przepadek przedmiotów, których wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione. Przedmiotami takimi są papierosy pochodzenia zagranicznego jako wyroby akcyzowe wprowadzone na terytorium wspólnotowe wbrew obowiązkom ich oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. Z powyższych względów zasadnym było orzeczenie przepadku przedmiotów wskazanych w pkt I lit a postanowienia.

Stosownie do art. 29 pkt 2 k.k.s. przepadek przedmiotów obejmuje narzędzie lub inny przedmiot stanowiący minie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego. Z treści art. 30 § 1 i 2 k.k.s. wynika natomiast, że sąd może orzec przepadek przedmiotów tylko w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a orzeka, jeżeli kodeks tak stanowi (§ 1). W wypadkach określonych w art. 65 § 1 i 3 można orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1-3. Natomiast art. 31 § 1a k.k. stanowi, że sąd może orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 2, niebędących własnością sprawcy, jeżeli ich właściciel lub inna osoba uprawniona na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywała albo mogła przewidzieć, że mogą one służyć lub być przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Mając na uwadze powyższe przepisy, Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych wskazanych w pkt I lit. b niniejszego postanowienia. Jak bowiem wynika z akt sprawy przedmioty objęte przypadkiem służyły do popełnienia czynu, za które ustawodawca dopuścił możliwość orzeczenia przepadku. Nie ustalono przy tym, właściciela tego pojazdu.

Odnosząc się do pozostałych wskazanych we wniosku dowodów rzeczowych w ocenie Sądu stanowią one bądź to zabezpieczone ślady kryminalistyczne, bądź nie ustalono ich przeznaczenia w czynie będącym przedmiotem umorzonego postępowania, a także ich właścicieli - nie mogą zatem podlegać przypadkowi. Nie istnieją również inne podstawy prawne, w oparciu o które można orzec ich przepadek. W judykaturze dosyć jednolicie prezentowane jest stanowisko, iż żaden z przepisów kodeksu karnego, a w szczególności jego art. 44, jak również jakikolwiek inny przepis prawa nie przewidują przepadku śladów kryminalistycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 lutego 2004 r., sygn. akt: II AKa 419/03, Prok. i Pr. 2004 nr 12, poz. 14, str. 11, KZS 2004 nr 12, poz. 48, str. 27).

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Białymstoku, który w postanowieniu z dnia 17 lipca 2008 r. (sygn. akt: II AKz 226/08) wskazał, iż ślady zabezpieczone na miejscu przestępstwa na przedmiotach bezwartościowych nie są przedmiotami w rozumieniu art. 44 k.k. ani rzeczami, którymi można dysponować w sposób określony przepisami art. 230-232 k.p.k.. Są to rzeczy, które zachowały na sobie ślady przestępstwa i jako takie mogą służyć jako środek dowodowy do wykrycia sprawcy czynu, stanowiąc tym samym integralną część akt bądź też ich załącznik.

Analogicznie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 30 marca 2006 r. (sygn. akt: II AKa 9/06) wskazując, iż nie są przedmiotami w rozumieniu art. 44 k.k. ślady zabezpieczone na miejscu przestępstwa (np. ślady krwi, ślady zapachowe, ślady daktyloskopijne), a w konsekwencji nie jest możliwe orzeczenie ich przepadku. Ze swojej istoty nie mogą do nikogo należeć, w tym znaczeniu, iż nikomu nie przysługują prawa do nich. Traktować je należy jako część akt sprawy, których los dzielą aż do zniszczenia (por. Kazimierz Postulski Marek Siwek, Przepadek w polskim prawie karnym, Zakamycze 2004, s.107, 269 i in.).

Stanowisko wyrażone powyżej zasługiwać musi zdaniem Sądu na uwzględnienie. Ślady kryminalistyczne zabezpieczone w toku postępowania nie mogą być traktowane, jako „przedmioty pochodzące bezpośrednio z przestępstwa” Brak jest też innej podstawy prawnej dla orzeczenia przepadku tego typu dowodów. Odnosnie pozostałych przedmiotów wnioskodawca winien podjąć działania zmierzające do ich zwrotu uprawnionym podmiotom.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowi art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s

Mając powyższe na uwadze, na mocy powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w postanowieniu.